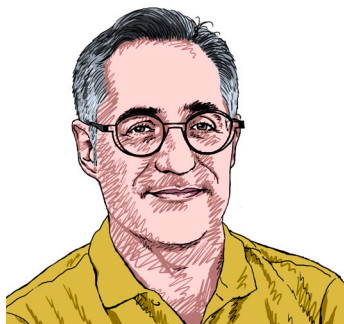

Omplim Madrid... sobretot a les urnes!

**Cal continuar canalitzant la
demanda popular massiva i
continuada dels carrers a les
diferents seus parlamentàries.
Només avançarem si igualem i
superem els resultats del 21D**

RAMON
TREMOSA

El 16 de març es va produir una manifestació històrica a Madrid: mai abans l'independentisme no havia omplert de manera pacífica i massiva, amb desenes de milers de manifestants, el centre de la capital espanyola.

A Madrid, però, esperen que els independentistes abandonin la reivindicació per esgotament. Així s'explica la indiferència i el menyspreu habitual de la classe política madrilenya i dels seus mitjans de comunicació.

Ara no ens podem permetre l'abstenció. Als que pensen abstenir-se el proper 28 d'abril cal dir-los que a Madrid es prepara un govern PSOE+Ciutadans: com diu Vicenç Villatoro, "a Madrid convocaran tantes eleccions com calguin fins que hi hagi una majoria sense i contra el catalanisme".

El fantasma del tripartit de dretes, molt ben alimentat per la propaganda del PSOE arran del pacte andalús, encara podria comportar que a Catalunya guanyés el PSC (avalador del 155) i que el segon lloc a Barcelona fos per a Ciutadans, un altre cop gràcies a la fragmentació independentista. És a les nostres mans evitar-ho.

"Carrers plens i urnes buides igual a Status Quo": així vaig formular la meua campanya a les eleccions europees de 2014 i de llavors ençà l'independentisme no ha deixat de batre els seus rècords electorals: 1,8 milions de vots el 9N2014, 1,9 milions de vots el 27S2015, 2 milions de vots l'1O i 2,1 milions de vots el 21D2017.

Ara hi hem de tornar: aquest mateix plantejament ha de continuar sent l'eix argumental al voltant del qual els partits independentistes han de mobilitzar tots els votants en el proper cicle electoral.

Esquerra ha rebutjat totes les propostes de llistes unitàries que li ha proposat Junts per Catalunya.

Tant de bo a la ciutat de Barcelona no hàgim de lamentar la manca d'unitat, que ens faria automàticament guanyadors.

Els arguments que Esquerra fa servir per justificar el pacte a Badalona amb els Comuns ("en absència de majories absolutes cal aconseguir un vot més que Albiol"), per què no valen a Barcelona? Per què Esquerra rebutja la seguretat que Maragall sigui alcalde el dia després de les municipals?

Esquerra sembla que vol prioritzar pactes en clau ideològica i per això el conjunt de l'independentisme no presenta una estratègia guanyadora digna d'aquest nom: com diu Joan Ramon Resina, "re-

situar-se en el conservadorisme de la divisió ideològica entre dretes i esquerres sempre ha estat molt útil a l'Estat".

L'independentisme, però, conserva una gran capacitat de mobilització perquè de greuges n'hi ha i fins i tot augmenten: a la discriminació fiscal i cultural seculars ara cal afegir la repressió i l'exili del Govern legítim. Més enllà de pugnes i purgues partidistes, les bases independentistes sempre hi són i reclamen unitat.

Bloomberg ha recordat fa poc que el procés independentista ha fet caure dos governs a Madrid en menys d'un any.

A parer de molts mitjans internacionals, la crisi catalana és el primer problema espanyol, fins al punt que pot tornar a passar que no es pugui governar Espanya una altra vegada.

Només un Govern molt fort de Pedro Sánchez podria mirar d'abordar políticament la desafecció cap a Espanya que senten, pel cap baix, la meitat de Catalunya.

Pedro Sánchez, però, pactarà amb Ciutadans si amb el PSOE arriben a la majoria absoluta. El record de les campanyes del PP contra Zapatero pel seu suport a un nou Estatut de Catalunya, que no era ni tan sols federal, encara fan del PSOE un partit molt escaldat, profundament complexat davant del discurs d'Aznar en la qüestió territorial.

Cal continuar canalitzant la demanda popular massiva i continuada dels carrers a les diferents seus parlamentàries. Només avançarem si igualem i superem els resultats del 21D.

Eurodiputat independent pel PDeCAT